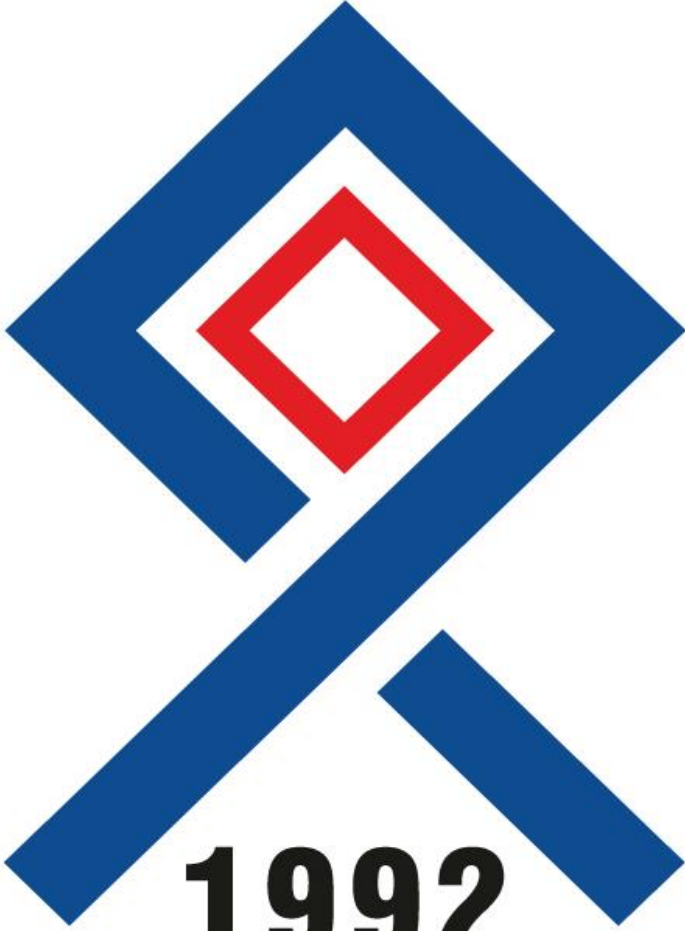

Kültür Sanat-Sen Bütçe Taleplerimiz

2020

1992

KÜLTÜR SANAT-SEN

Kültür Sanat-sen Genel Merkezi

1.01.2020

2020 MERKEZİ YÖNETİM BÜTÇESİ ZAM VE ZULUM BÜTÇESİDİR!

Sokakta halkın nabzını tutan gazeteciler “Sizce ekonomi nasıl gidiyor?” diye sorular soruyorlar. Hangi partiye oy vermiş olursa olsun halk fakirlikten bitap düşmüş bir vaziyette derdini anlatıyor.

Bizde soruyoruz hangi ekonomi?

Yoksulluktan intihar etmeyi tercih eder hale gelen halkın ekonomisini mi?

Lüks ve sefahat içinde ne yapacağını şaşırılmış sarayın ekonomisi mi?

Trilyonluk 2020 bütçesinden halkın payına yüksek vergi oranları ve zamlar düşerken, koskoca ülkede kamu yatırımları için ayrılan bütçe toplam bütçenin sadece yüzde 8’ini (88,5 milyar TL) oluşturuyor. Bu bütçe rakamlarının böyle oluşturulması başta eğitim ve sağlık hizmetleri olmak üzere hakkımız olan birçok kamu hizmetinden daha az faydalanabileceğimizin göstergesidir.

2020 bütçesi bu şekliyle gerçekleştirilmesi halinde zaten sınırlı olan aile bütçesi daha da daralacak; İstanbul Fatihte yoksulluk ve ödenemeyen borçlardan dolayı yaşamdan umutları kesilerek intihar eden 4 kardeşin hikâyesine benzer başkaca acı dolu hikâyelerle karşılaşılması kaçınılmaz olacaktır.

Bütçe sadece rakam ve tablolardan oluşan matematiksel veriler değil bir ülkenin halkının nasıl yaşayacağını gösteren siyasal metinlerdir. Dış politika ile içeriye ayar vermek isteyen iktidar tüm teamülleri ve hukuku ayaklar altına almış ve sonuç olarak durum içinden çıkılmaz hale gelmiştir.

Üretimin neredeyse tamamen bittiği; iğneden samana hemen her şeyi ithal eder hale geldiğimiz, inşaat sektörüne dayalı ekonomimizin ise satılmayan konut fazlasıyla ciddi bir resesyondan geçtiği şu günlerde biz emekçilerin payına yine ödenecek yeni vergilerle iktidarın arkasını toplamak düşmüştür.

Sonuç olarak; ülkenin sermayedarları ve yöneticilerini saran tropikal iklim dalgası etkisini sürdürürken emekçi halkı bu sene her seferkinden zorlu kış koşulları beklemektedir.

DIYANETİN BÜTÇESİ HER YIL ARTARKEN HALKIN PAYINA DUA DUSUYOR.

2020 yılı için 11.5 milyar TL, 2021 yılı için 12.3 milyar TL ve 2022 yılı için 13.1 milyar TL ödenek verilmesi öngörülerek, Diyanet’e üç yıl için yaklaşık 37 milyar TL ödenek ayrıldı. MİT bütçesini 5’e, yatırımcı bakanlıkların bütçesini de 4’e katlayan Diyanet bütçesi, 8 bakanlığın bütçesini geride bırakırken; **sadece yoksullaşmadaki artış, diyanetin bütçesindeki artışa paralelik göstermiştir.**

Her üç gençten birinin işsiz olduğu gerçek işsizlik rakamlarının yüzde otuzlara yaklaştığı ülkemizde halk açlıkla terbiye edilirken din adamları yoksulların ekmeğinden alınan vergiler ile sefahat içinde, yoksullar için dua ediyorlar.

2020 yılı bütçesinden anlaşılan ya daha çok duaya ihtiyacımız olacağı ya da “halk için bütçe” talebinde milyonların buluşarak bu işi tamamen tersine çevireceğidir.

MERKEZİ BÜTÇEDEKİ KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI'NIN PAYI EN AZ DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI'NIN PAYI KADAR OLMALIDIR.

Kültür ve turizm bakanlığı bütçesi incelendiğinde turizme ayrılan payın kültür ve sanata ayrılan paydan çok çok fazla olduğu görülecektir. Sadece buradan bile bakıldığında iktidarın kültür ve sanata bakış açısının nasıl olduğu anlaşılabilir.

Sanat Kurumlarımızın uluslararası platformlarda emsalleriyle boy ölçüşebilecek yeterli teknik teknolojik bilimsel gelişmelere paralel çağımız gereği bir standart ve kaliteye kavuşturulması iş güvenliği ve sağlığı gözetilerek yapılmış akustik son teknoloji salonlar çalışma alanları tanıtımlar stüdyo kayıt imkânlarıyla donatılmış yenilikçi hamlelerle kendi markalaşmamızı oluşturabilmemiz elbette yeterli bütçeye bağlıdır.

Devlet Tiyatroları Genel Müdürlüğü, Devlet Opera ve Balesi Genel Müdürlüğü ile Güzel Sanatlar Genel Müdürlüğüne bağlı Orkestra, Koro ve Topluluklardan oluşan devletin sanat kurumları bu alanlara ayrılan bütçe ve ödenek yetersizlikleri nedeniyle yok oluşa doğru sürüklenmektedir.

Özerk işleyiş sağlamayan bir kamu mali desteği, sanatsal özgürlük üzerinde baskı ve denetime dönüşebilirken, kamu mali desteğinin bulunmaması da, özel sanat kurumlarının üretemeyeceği büyüklükte yapılan prodüksüyonların geleceğini tehlikeye düşürmektedir. Dolayısıyla kamu mali desteği ile işleyiş özerkliği ikisi ayrılmaz bir bütün olarak değerlendirilmelidir.

Bütçeden ayrılan ödeneği yıllar itibarı ile sürekli düşürülen Kültür ve Turizm Bakanlığı, bir taraftan taşra teşkilatından kurtulmaya çalışırken, diğer taraftan ödeneği iyice kısılan ödenekli sanat kurumlarında iş sağlığı ve güvenliğini tehdit edercesine personel çalıştırmaktadır. Sanat kurumlarındaki personel yetersizliği ise son 20 yılın zirvesini yaparak özellikle uygulamacı uzman ve uzman memur olarak çalışan arkadaşlarımız neredeyse 7/24 çalışır hale gelmişlerdir.

Bugün ödenekli sanat kurumları fiilen işleyemez hale getirilmekte, sanatkârlara esnek ve angarya çalışma koşulları dayatılmaktadır. Yıllardır fedakârca sanatlarını icra etmek isteyen sanatkârlarımıza belirli süreli hizmet sözleşmesi uygulamasının dayatılması kabul edilemez bir durumdur.

KÜLTÜR SANAT ALANININ VE EMEKÇİLERİNİN BÜTÇEDEN BEKLENTİLERİNE KULAK VERİLMELİDİR!

Bakanlık personeli her geçen gün yaşam şartlarının daha da acımasızlaştığı bu ekonomik düzende hiçbir sosyal haktan faydalanamamaktadır. Örneğin; lojman, misafirhane, kreş ve personel taşıma servisinin yanı sıra bakanlığın denetimindeki otellerden bile indirimli yararlanamamaktadırlar. Hatta ne acıdır ki kültür ve sanat emekçileri uzun ve zor çalışma saatleri karşılığında kendi ürettikleri sanat eserlerini bile bilet almaksızın izleyememektedirler.

Kreş istiyoruz!

Kültür ve sanat emekçilerinin ücret ve sosyal hak talepleri görmezden gelinmesi bir tarafa mevcutta var olan ve Bakanlık merkezinde 100 çocuğa hizmet veren kreşimiz kapatılmıştır tekrar açılması için gerekli ödeneğin verilmesini istiyoruz.

Servis istiyoruz!

Devlet Opera Ve Balesi Genel Müdürlüğü tasarruf tedbirleri gerekçesiyle gündüz servis hizmetinin yanında gece temsil sonrası servislerini kaldırarak en temel hak olan can güvenliğini hiçe saymaktadır. Ana hatlar üzerine servis konduğunu söyleyen opera yöneticileri durumu çarpıtmaktadır. Ana hat denilerek E5 in ortasında bırakılan sanat emekçilerinden servisten indirildikleri yerden araçlarına ya da evlerine kadar 40-50 lira tutacak taksi ücretlerini ödemeleri beklenemez. Şuan sanat kurumlarında idari sözleşmeli olarak görev yapan 1in 1indeki uzman memurun ekte bordrolarda görüleceği üzere maaşları 2600 ile 3000 lira arasındadır.

İhtiyacımıza karşılık olan servis hizmeti için gerekli ödeneğin aktarılmasını istiyoruz.

Yemek istiyoruz!

657 sayılı Devlet Memurları Kanununa tabi memurlar hakkında uygulanan Devlet Memurları Yiyecek Yardımı Yönetmeliği ve Toplu İş Sözleşmesi Hükümleri uyarınca çalışanlara yemek hizmeti verilmesi gerekmedir. Buna rağmen yine bütçe gerekçe gösterilerek 300 kişinin bile çalıştığı yerlerde yemek haneler bulunmamaktadır. Özellikle sanat kurumları ve kültür kurumlarının taşra teşkilatlarında çalışan emekçilerin bu haklarından yararlanabilmeleri için günümüz koşullarına uygun olabilecek nitelikte yemek hizmeti sunulmasını istiyoruz.

Sanat kurumlarında güvencesiz çalışan arkadaşlarımızın kadroya alınmasını istiyoruz!

24 Haziran seçimleri sonrası yaşadığımız rejim değişikliği neticesinde yayınlanan 703 numaralı KHK ile Kamu'daki pek çok kurum ile birlikte Sanat Kurumları'nın kanunlarında ve teşkilat yapılarında da sistemsel değişiklikler yaşanmıştır. 703 nolu KHK ile kurum vasıfları ortadan kaldırılan, Devlet Tiyatroları ve Devlet Opera ve Balesi Genel Müdürlükleri'nin, 4 nolu cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle "tüzel kişiliğe haiz özel bütçeli kurumlar" olarak yeniden kurulmalarına rağmen ciddi bir nitelik kaybına uğramıştır.

703 KHK yeni bir istihdam biçimi daha doğurarak kamu da çalışan diğer sözleşmeli personelleri bir çatı altına toplamış ayrıca güvenceli kamu görevlilerinin alternatifi olabilecek bir düzenlemeye gidilmiştir. Geleceğin istihdam biçiminin de 375 sayılı KHK ya ek 23-24-25-26-27-28. Maddeler olduğu da açıkça görülmektedir. Bu durum sadece sanat kurumlarında çalışan süreli sözleşmeli personeli ilgilendiren bir düzenleme değildir. Kamuda benzer istihdam biçiminde çalışan tüm diğer sözleşmeli personeli kapsamaktadır.

Genel itibariyle mali yılla sınırlı yani bir yıllık sözleşme ile istihdam edilecek güvencesiz bir istihdam biçimi yaratılmıştır. Çalışma prensipleri ve sözleşmeleri çalışmakta oldukları kurumlarca yapılacak yönetmelikler ile düzenlenecek olan kurum sözleşmeli personel (SSP, misafir ve mezun sanatçı, figüranvs.) personel yapılan bu düzenlemelerle 375 sayılı KHK ya ek getirdiği 26. Maddede uyarınca yine güvencesiz bir biçimde çalıştırılacaklardır.

Arkadaşlarımız zaten yıllardır yıllık sözleşme ile güvencesiz ve bir hayli esnek mesailer dâhilinde çalıştırılmaktadır. Örneğin mezun sanatçı pozisyonunda güvencesiz çalışan bir arkadaşımız yeri gelip bir sezon içerisinde sekiz oyunda bile görev alabilmektedir.Ya da sahne altında imalathanelerde çalışan teknik personel oyun çıkmadan önce sabahın beşine kadar çalışıp aradan üç saat geçtikten sonra tekrar iş başı yapmaktadırlar. Hastalık ölüm durumlarında kullandıkları izinlerin bile maaşlarından düştüğü, kadroluların sevindiği birleştirilen bayram tatillerine maaş alamayacakları için üzülen güvencesiz çalışan arkadaşlar yıllardır çektikleri bu sıkıntılar dolayısıyla yeni istihdam biçimine sevinecek hale gelmişlerdir. Artık sınav açılmayacak ve kadro söz konusu olmayacak söylemlerine duyarsız kalan sahne emekçilerinin akıllarında kalan tek şey aynı koşullar altında çalışsa da en azından izinlerde maaş kesimi olmayacağı ve sigortalarının tam yatacağı olmuştur. Tabi bu her pozisyon için de geçerli değildir. Örneğin mesleki ömrü sınırlı olan bale sanatçıları daha yaşamlarının başındayken diyebileceğimiz 30-35li yaşlarında işlerine veda etmek zorunda kalmaktadırlar. Çocuk yaşlarda bale sanatına başlayan bu insanlar günümüz mezarda emeklilik koşullarında ne iş yapıp hayatlarını nasıl idame ettirecekler. Bu ve bunlar gibi onlarca soru ve sorunlar 703 KHK ile iş kolumuza yerleşik hale gelmiştir.

375 e ek 26 uyarınca yapılacak sözleşmeli istihdam biçiminin sanat kurumlarının sonunu getireceği endişesinden hareketle bu istihdamdan vazgeçilmesi en önemli taleplerimizden biridir.

Sanat kurumları genel taleplerimiz;

*Tüzel kişiliğe haiz sanat kurumlarının çalışanlarının sözleşme ücretlerini kendileri belirlemesi gerekirken bu hakları ellerinden alınarak memurların yıllık artış oranlarına bağlanmıştır. Yıllardır yapılmayan kendi yasaları dolayısıyla idari sözleşmeli olarak çalışan sanatkarların sözleşme ücretleri de artırılmayıp, sözleşmeli oldukları gerekçesiyle seyyanen zamların da uygulanmadığı uzman, uygulamacı uzman ve sanatçıların maaşları her yıl biraz daha erimektedir. Ekte de iletmişimiz bordrolara da bakılacak olursa 1in 1 indeki bir uzman memurun ortalama 2600-2700 lira maaş ile çalıştığı görülecektir.

Sanat kurumlarında 'idari sözleşme' ile istihdam edilen sanatkârların sözleşme ücretlerinin doğru uygulanması için ek bütçe konulmalıdır.

*Genel olarak tüm sanat kurumlarında turne harcırahları yetersiz gelmekle birlikte sürekli görev harcırahı da ödenmemektedir.

*Sanat kurumlarında yevmiyeli çalışan sanatkârlara işin gereği olan sahne kostüm ve giysileri verilmeyerek puantaj usulü çalışmalarından dolayı bin ila üç bin lira ücretle çalışan arkadaşlarımızın kendi maaşlarından almaları beklenmektedir. Aynı sorun sahne üzeri çalışan teknik personel içinde geçerlidir. Ağır dekorlar ve aksesuarlar taşırken ve kullanırken bozulan yırtılan kıyafetleri için yeterli ödenek ayrılmayarak zor durumda bırakılmaktadırlar.

*Sahne altı atölyelerde çalışan teknik personel kimyasal madde zehirlenmeleri ya da kullandıkları kimyevi maddeler dolayısıyla emekli olmalarından kısa bir süre önce ya da sonra kansere yakalanmaktadırlar. Ödenek yetersizliği gerekçe gösterilerek havalandırma sistemleri ve iş güvenliği önlemleri olması gerektiği gibi yapılmamakta. Örneğin kundura atölyesinden emekli arkadaşlarımız 60 yaşını göremeden kaybedilmektedir.

*İki ayrı asli görevi aynı zamanda yapan sanatkârlara, ikinci görevi için bu sanatkârların almakta olduğu ücretin bir aylık tutarını geçmemek ve yılda bir defa olmak üzere Sanat ve Yönetim Kurulunca tespit edilecek miktarda ek ücret ödenebilir.

* Devlet Tiyatroları, Devlet Opera Ve Balesi ve Güzel Sanatlar Genel Müdürlüğünde idari sözleşme ile istihdam edilen sanatçılar ek gösterge cetvelinin teknik hizmetler sınıfıyla ilişkilendirilerek 3600 ek gösterge verilmiştir. TRT de aynı işi yapan sanatçıların 6100 ek gösterge verilmesi ayrıca anayasamızın eşitlik ilkesine de aykırılık teşkil etmektedir. Mesleki ömürlerini tamamlasalar dahi ülkemizdeki zor emeklilik koşulları dolayısıyla daha fazla çalışmak istememelerine rağmen sanatçılar emekli olamamaktadırlar. Tüm bu sebeplerle sanatçıların emekli olabilmelerinin önü açılmalı ek gösterge cetvelinde en az 6100 ek göstergenin verilebileceği ilgili yerine eklenmelidirler

*Devlet Tiyatroları ve Devlet Opera Ve Balesinde idari sözleşme ile istihdam edilen personel devlet memuru olmadıkları halde, emeklilikleri yönünden "emekli sandığıyla" ilişkilendirilmişlerdir. Tiyatro ve Operanın Kuruluş Yasasının gerekçelerinde de bu kurumların teknik elemanları "temininde güçlük çekilen elemanlar" olarak kabul edildiklerinden bunlara da mühendislere uygulanan ek göstergenin uygulanması öngörülmüştür.

Ek göstergeye ilişkin bu hak; 657 sayılı Kanunun Ek Geçici 16. maddesinin, 527 sayılı K.H.K.'nin 12. maddesi ile değişik fıkrasında düzenlenmiştir. Bu husus 1. dereceye gelmiş kişiler için 3600 ek gösterge olarak uygulanmaktadır.

3600 ek gösterge idari sözleşme ile istihdam edilen uzman ve uygulatıcı uzman memurlara, dava açıp kazanmaları suretiyle verilmektedir. Danıştayın içtihat halini almış kararları bulunmasına rağmen, halen yargı kararı suretiyle bu hakkın verilmesi Devlete de ciddi külfetler

getirmektedir. Yukarıda bahsedilen tüm bu sebeplerle 1. dereceye gelmiş uzman ve uygulatıcı uzman memurlara da yargı kararı olmaksızın 3600 ek gösterge uygulanması için yasal bir düzenleme yapılması;

*Sanat kurumlarında idari sözleşme ile istihdam edilen uygulatıcı uzman memur ve uzman memurlar arasından görevlendirilen "Atölye şeflerinin unvanıyla ilgili, bu emeklerinin karşılığını alabilmeleri, kalıcı iş barışının sağlanabilmesi ve işlerin sağlıklı bir şekilde yürütülebilmesi için, anayasanın eşit işe eşit ücret ilkesinden yola çıkarak, "atölye şeflerinin" (c) bendinden, (b) bendine alınarak yıllardır süregelen mağduriyetin giderilmesinin sağlanması,

*Sanatkârlar ile diğer sözleşmeli personele asli görevlerini aksatmamak şartıyla, Kurumun amaç ve politikası doğrultusunda, sahne sanatının ve kültürünün geliştirilmesi, tanıtılıp yaygınlaştırılması, uluslararası alanda ikili sanatsal ilişkiler kurulması, mesleki seminerlere, sahne ve sanat tekniğine ilişkin çalışmalara katılmaları amaçlarıyla yurt içinde ve yurt dışında inceleme yapmak üzere yurtdışı bilgi-görgü hakkı için yeterli bütçe ayrılmalıdır.

*Hiçbir yasal dayanağı bulunmayan performans dayalı çalışma uygulamalarına derhal son verilmelidir.

Geleneksel sanatlar;

*Resim Heykel Müzesi konser salonu sanat kurumlarına kapatıldıktan sonra, konser salonu sıkıntısı hâsıl olmuştur. Ankara'da sanatsal yapıların azlığı göz önüne alınırsa bulunan konser salonlarının şehir merkezine uzaklığı nedeniyle seyirciye ulaşabilme yolları kapanmıştır. Sadece konser salonları değil Atatürk Kültür Merkezinin millet bahçesi inşaat alanı olması nedeniyle sanatçılar çalışma salonu bile bulamamaktadırlar. Dev inşaat makineleri arasında can güvenliği olmaksızın iş yerine gelip gitmektedirler.

*Davetiye basımı durdurulmuş, afiş, duyuru, gibi faaliyetler son ana kadar yapılamamakta, konser zamanına yakın bir zamanda sadece kişisel sosyal medya hesaplarından yayılmaya çalışılan duyurular boşa çıkmaktadır.

*Geleneksel Türk Müziği konserleri daha önce halka ücretsiz ulaşırken şimdi bilet satışı yapılmaktadır ki buna dair hiçbir alt yapı ve destek programı hazırlanmadan uygulanmaya konarak koro ve topluluk müdürlüklerine bilet satışı için baskı yapılmaktadır. Koroların değerleri bilet satışlarına endeksenerek tehdit unsuruna dönüştürülmüştür.

*Koronun resmi bir tanıtım sayfası bulunmamaktadır. Turneler ise koro olarak değil, solist sanatçı olarak gerçekleştirilmektedir. Koro olarak gidilen turneler istisna hale gelmiştir.

*Koro kıyafetleri de, repertuar ve bir çok konuda olduğu gibi sanata yakışırılık, kaliteye uyarlılıkla, şartlara uyumlulukla değil, muhafazakâr bir çizgiye doğru ilerlemekte, kadın sanatçılara adeta bol, çuval gibi rahibe kıyafetleri benzerliğinde, Devlet korusu ağırlığına ve

kalitesine yakışmayan oldukça kalitesiz kıyafetler dikilmektedir. Tasavvuf müziğine uygun uzun yelek, hırka tarzı kıyafetler geldiğimiz en son noktayı göstermesi bakımından önemlidir.

Opera,

*Devlet Opera ve Balesinde yıllardır personelin kullandığı servislerde yeterli bütçe olmaması gerekçesiyle kaldırılmıştır. Çalışma süre ve saatlerinin özgünlükleri göz önünde bulundurularak servis hizmeti verilmesini itiyoruz.

*Devlet Opera ve Balesi Müdürlüklerinde personel kısıtlaması dolayısıyla teknik personel 18 saatlere varan çalışmalar yapmakta zaman ve mesai kavramı olmaksızın çalıştırılmaya zorlanmaktadır. İş sağlığı ve insan haklarına aykırı bir şekilde yapılan çalışmaların hepsinin durdurulması ve yeterli personelin alınması gerekmektedir.

Senfoni orkestraları;

*Güzel Sanatlar Genel Müdürlüğüne bağlı bütün Senfoni Orkestraları sadece buldukları şehrin değil, buldukları bölgelerin orkestraları olarak hizmet verir. Çevre turneleri, iller arası turneler ve uluslararası turnelerle bu yönde ülkenin eksikliğini hissettirmemeye çalışırız. Yalnızca 6 kentte var olup diğer kentlere de hizmet götüren senfoni orkestralarının en büyük sorunlarından biri harcırah ödemeleridir. Son yıllarda yapılması düşünülen hemen her yurtiçi turne başvurusu bile “sponsor bulun ödesin” veya “harcırahsız gidin” gibi yanıtlarla karşılaşılıyor. Hizmet üretmek için ihtiyaç olan ödeneğin verilmediği senfonilerde sanki çalışanların sorumluluğuymuş da yapmıyormuş gibi davranılıyor işe yaramaz çalışmaz görüntüsü yaratılarak acımasız söylemlere maruz kalıyorlar. Oysa durum tamamen ödenek yetersizliğinden kaynaklanıyor. Gerekli ödeneğin gönderilebilmesi için ya genel müdürün solistiniz olması gerekiyor veya gezdirmeye bakanlıktan ilgili memurları götürmeniz gerekiyor.

*Tüm orkestraların bağlı bulunduğu 6940 sayılı yasada sanatçı müdürler ve müdür yardımcılarının görev tazminatları bir sebep belirtmeksizin ödenmemektedir.

*Bakanlığa bağlı 6 senfoni orkestrasından sadece Ankara kendi salonuna kullanmaktadır. Bunun dışındaki tüm orkestralar ya belediyelerin ya özel sektörün salon desteği ile çalışabilmektedir. Bursa ve Antalya’da belediyeler 600.000 TL’yi aşan çok ciddi salon kiralari talep etmekte, bu talepler Güzel Sanatlar Genel Müdürlüğüne iletilmekte ancak “başka yer bulun, sponsor bulun, veremeyiz” şeklinde yazılarla reddedilmektedir.

*Orkestra sanatçılarına toplu sözleşme kazanımlarından biri olan ve her yıl eylül ayında verilmesi gereken sahne kıyafetleri için Güzel Sanatlar Genel Müdürlüğünden gönderilen ödenek konfeksiyon piyasası gerçekleriyle örtüşmeyip bu komik ödeneklerle yalnızca ayakkabı veya gömlek alınabilmektedir. Sanatçılar 5 -6 yıllık smokinlerle veya kendileri temin edebildikleri kıyafetlerle sahneye çıkmaktadır.

*Senfoni orkestralarında aynı görevi yapan yabancı misafir sanatçılara her orkestrada farklı ücretler ödenmektedir. Örneğin Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrasında daha yüksek olan ücret ödemeleri diğer orkestralarımızda daha düşük uygulanmaktadır.

*Senfoni Orkestralara yurtdışından davet edilen dünyaca ünlü isimlerin havalimanından oteline transferi için bir hizmet alımı ihalesi yapılamamakta, “sponsor bulun veya taksiye binsin fatura getirsin” gibi davranışlarda bulunulmakta ve ülkemiz küçük düşürülmektedir. Ayrıca görevlendirmeye gelen Devlet Çok Sesli Korosunun konaklama giderleri verilmeyip orkestraların sponsor bulması istenmektedir.

*Ödenek eksikliğinden dolayı eksik çalgılar alınamamakta, sanatçıların kendi maaşlarıyla yıllar boyu zar zor aldığı çalgılarını devlet hizmetinde kullanması beklenmekte, bu çalgılar görev sırasında arızalandığında “demirbaş değil” denerek onarımı yapılamamaktadır.

*Çalgıların için gerekli olan sarf malzemeleri ödenek yetersizliği nedeniyle alınmamakta ve sanatkarların kendi bütçelerinden bu sorunlarını çözmeleri beklenmektedir. Bahsi edilen sarf malzemeleri ülkemizde üretilmemekte, yurtdışından ithal edilebilmektedir. Ancak kötüye giden ekonomi ile artan dolar karşısında dolara endekli olan sarf malzemelerin fiyatları da artmakta maaşlarından almak zorunda bırakılan sanatçılar zor durumda kalmaktadırlar.

Tiyatro ;

Devlet Tiyatroları yetmiş yıldır, ruhumuzun törpülenmeye ihtiyaç duyduğumuz yanlarını düzeltmek, toplumsal barışı tesis etmek, insanca yaşamaya, ötekini anlamak, bizi şiddete ve suça eğilimli olmaktan uzak tutmak için gereken donanımı sağlamaya çabalamakta.

Devlet Tiyatroları, yetmişinci yaşını kutlarken, temel görevi olan, özel tiyatroların bütçelerinin yetersizliği nedeniyle oynayamayacakları klasik ve geniş kadrolu oyunları geniş kitlelere kâr amacı gütmeyen sunma görevini, yılda ortalama 130 yeni prodüksiyon ile 8000 temsil vererek yerine getirmeye çalışmaktadır. Dünyada başka örneği olmayan bu tiyatro fabrikası, sözünü ettiğimiz etkinliğini, daha da yaygınlaştırarak, sahne, ürettiği prodüksiyon, temsil sayısı ve ulaştığı seyirci sayısını artırarak toplumumuzun yaşamına sağladığı katkıyı büyütme istemektedir.

Gelgelelim kültür-sanata ayrılan bütçe bu hedefe ulaşılmasını imkânsız hale getirmektedir. Uygur ülkelerde insana yatırımın ayrılmaz bir parçası olan sanat etkinliği, ülkemizde hep ihmal edildi, edilmeye de devam etmekte. Yolu, bir oyunun oynadığı yere bir kez olsun düşmüş birinin içindeki şiddet eğiliminin azaldığını biliyoruz. Sadece bu bile sanatın desteklenmesi gerektiğinin açık bir kanıtı değil midir?

Elindeki kâh bütçe kaynaklarıyla Anadolu'daki tiyatro etkinliğinin amiral gemisi olan Devlet Tiyatroları, hizmeti yürütmesi için gerekli olan bütçeyi seferber etmeyi geçelim, içinde bulunduğumuz ekonomik kriz bahane edilerek, yeni icat edilen kota uygulaması ile prodüksiyon üretme yeteneği iyice kısıtlanmış, var olan oyunları oynama olanağı daraltılmıştır.

*Bütçesinin yetersizliği, Devlet Tiyatroları'nın turneler yoluyla Anadolu'nun en ücra köşelerine kadar ulaşmasına engel olmaktadır.

*Emeklilik ya da ayrılma gibi nedenlerle boşalan yaratıcı ve teknik kadrolarının yenileriyle doldurulmasına izin verilmeyerek, gerek oyuncu, gerekse dekor, kostüm ve ışık tasarımcılığının, bugünkü düzeyine ulaşmış olmasının, kadrolu ve sürekli çalışma uygulamasına bağlı olduğu gerçeği göz ardı edilerek, bu alanlarda taşeronlaşma dayatılarak, söz ettiğimiz mesleklerde dünya ölçeğinde yetkinliğe ulaşmış olma aşamasından hızla inişe geçilmesinin yolu açılmış, emekli olan oyuncularından yararlanma olanakları mali gerekçelerle kısıtlanmıştır.

*Emeklilik vb. nedenlerle boşalan kadroların doldurulmasının mümkün olamayışı, Trabzon, Diyarbakır, Konya, Sivas ve Van şehirlerindeki yerleşik kadroların takviyesine, yurt dışında yerleşik kadrolu yeni tiyatrolar açılmasına, yeni açılan sahnelerin desteklenmesine engel olmaktadır.

*Dünyadaki ileri sahne teknolojilerinin elde edilmesi, sahne tasarımlarında yenilikçi ve özgün atmosferler oluşturabilme yeteneği, giderek daralan bütçe uygulamaları nedeniyle mümkün olamamakta, sanatsal hayaller adeta bütçeye takılmaktadır.

*Sahne üzerinde oyuncu, sahne ve sanat uygulamacısı ve teknik görevli olarak çalışanların ücretleri, bırakın çalışma alanlarında bireysel gelişim gösterebilmeyi, asgari yaşam standartlarını dahi yakalamaktan oldukça uzaktır.

*Oyun yazarlarının düşünce ve ifade özgürlüğüne aracılık eden rejisörler, oyuncular ve dramaturglar için aynı özgürlük söz konusu değildir. En küçük eleştirel ya da muhalif görüş, soruşturma, kovuşturma, trollerce hedef gösterilmenin ardı sıra açılan davalara dönüşmektedir.

*Devlet Tiyatroları, yalnızca kendi sanatsal etkinlikleri için değil, özel tiyatro üretimi oyunlar için de bir yuva niteliğindedir. Bu nedenle, yaşanan ekonomik krizin etkilerini her yönüyle yaşayan özel tiyatrolara tahsis edilen salonların son yıllarda astronomik düzeylere yükseltilmiş ücretleri makul bir düzeye düşürülmelidir.

*Koreograf, kostüm ve dekor tasarımcıları kurum çalışanı olmamaları halinde kendilerine konaklama ve harcırah ödenmiyor. Bu uygulama dolayısıyla işin erbabı denebilecek kişiler Devlet Tiyatroları ile iş yapmak istemiyor.

*Eser Telif bedelleri oranı %20 ye düşürülmesinden kaynaklı yazarlar Devlet Tiyatrolarına oyun vermek istemiyorlar. Bu oranın en az %30 olması gerekmektedir.

*Tiyatroyu yurtdışında tanıtmak için gerekli turneler ve festival katılımları gerçekleştirilemiyor. Yahut iki üç güne sıkışmış süreler dâhilinde turneler yapılıyor. Festival bütçeleri net bir şekilde belirtilmiyor ve festivaller her yıl zorlukla gerçekleştiriliyor.

*Devlet Tiyatrolarının yerleşik kadrosu bulunmayan olmayan ancak kullanım uhdesindeki (Zonguldak, Çorum vs.) sahnelerin teknik altyapı sorunları için kaynak ayrılması gerekiyor

*İstanbul Tekel sahne binasının özellikle alt katlarındaki atölyelerde ve depolarda nem ve rutubet sorunundan dolayı çalışanlar için sağlıklı çalışma koşulları mevcut değildir. Atölye ve depo alanları içerisindeki demirbaş ve sarf malzemelerde; paslanma, küflenme, ıslanmadan dolayı renk değişimi, yıpranmalar olmakta ve bu malzemeler ziyan olup devleti zarar uğratmaktadır. Personellerin çalışma koşullarının iyileştirilmesi için; atölyelerde yeterli düzeyde ve doğru şekillerde havalandırma ve ısıtma sistemlerinin yapılması, Zemin katta bulunan atölye ve depoların bina içerisinde zemin kat dışında farklı mekânlara taşınması gerekmektedir de bütçe yetersizliği sebebiyle yıllardır reddedilmektedir.

Kütüphaneler;

* Halk kütüphanelerinde çalışan personel sayıları ve nitelikleri önemli sorunlardan bir tanesidir. Bazı kütüphaneler tek personelle çalıştırılmaktadır. Halk kütüphaneleri Kültür ve Turizm Bakanlığına bağlı olarak hizmet vermektedir. Bakanlık tarafından halk kütüphanelerinin ihtiyacını karşılayacak oranda, öncelikle Bilgi ve Belge Yönetimi bölümü mezunu personel olmak üzere, yeterli istihdam sağlanmamaktadır.

*Halk Kütüphanelerinde düzenli bir hizmet içi eğitim verilmemektedir. Kütüphaneler ve Yayınlar Genel Müdürlüğü'nde hizmet içi eğitimi yürütecek, sürekli hale getirebilecek bir birim bulunmamaktadır. Ekonomik, sosyal, bilimsel ve teknolojik gelişmelere ayak uydurulabilmesi için gerekli bütçe sağlanmalıdır.

*Mesleğe alımda son dönemde kadrolu yerine sözleşmeli personel alımı tercih edilmektedir. En son ataması yapılan 200 kütüphaneci sözleşmeli olarak kütüphanelerde çalışmaktadır.

*Kültür ve Turizm Bakanlığının 2017 yılı istatistik verilerine göre (bu yıldan sonraki veriler yayınlanmamıştır) ülkemizde toplam çocuk kütüphaneleri de dâhil olmak üzere 1.146 Halk Kütüphanesi bulunmaktadır. Ancak bu kütüphanelerin içinde tek personelle hizmet veren, geçici kapalı durumda olan birçok kütüphane bulunmaktadır.

*Kütüphane çalışanlarının sosyal hakları neredeyse yok denecek azdır. Servis, yemek, kreş, lojman ve buna benzer imkânların hiçbirinden faydalanmamaktadırlar.

*Son yapılan toplu sözleşme ile Halk Kütüphanelerinde çalışan personele hafta sonu fazla çalışmalarının karşılığı olarak mesai ücreti ödenmesi kararlaştırılmıştır. Halk kütüphanelerinde çalışan memurlara, saat başı fazla çalışmalarının karşılığı olarak belirlenen ücretin üç katına kadar ödeme yapılabileceği karara bağlanmıştır. Bu ücret son derece düşüktür, vergiler düşüldükten sonra bir çalışanın eline yaklaşık 45,00 TL geçmektedir. Fazla mesai ücretinin yükseltilmesi gerekmektedir.

*Türkiye'de halk kütüphanelerinin 24 saat açık kalmasını ve hizmet vermesini gerekli, gerçekçi, sürdürülebilir, ekonomik ve doğru bulmuyoruz. Halk kütüphanesi araştırma kütüphanesi değildir. Halk kütüphanesi halkın güncel, eğitim, kültürel ve boş zamanlarla ilgili bilgi

gereksinimlerini karşılayan bir kuruluştur. Bu anlamda düşünülduğünde 24 saat açık kalmasına gerek yoktur. Ayrıca zaten yetersiz olan personel sayısı ile gece hizmet vermek asıl verilmesi gereken hizmette aksamalara sebep olacaktır. Tüm bu sebeplere ek olarak gece çalışacak personelin can güvenliğinin bu koşullarda sağlanamayacağı da işin başka bir boyutudur. Örneğin;

*24 saat açık olan kütüphanelerimizden biride Adnan Ötüken İl Halk Kütüphanesidir. Bu kütüphanelerimiz etüt merkezi gibi kullanılmakta. Sadece ders çalışma amaçlı açık tutulmakta, araştırma ve/veya kitap ödünç alma verme işlemi yapılmamaktadır. Mesai saatleri sonrası okuma salonlarına gece çalışan güvenlik personeli bakmaktadır. Ayrıca bu uygulama için yeterli personel sayısı da bulunmamaktadır.

*Kütüphaneler ve Yayınlar Genel Müdürlüğü verilerine göre ülkemizde toplam 1150 civarında halk kütüphanesi bulunmaktadır. Türkiye’de büyükşehirlerin ve diğer illerin nüfus yapısı dikkate alındığında mevcut kütüphane sayıları yeterli değildir. Büyükşehirlerde nüfusu yüz binleri geçen ilçelerde birkaç kütüphaneyle hizmet verilmektedir. Gezici kütüphanelerin sayıları artırılmalıdır.

*Gezici kütüphane hizmetleri önemlidir. Gezici araçlar kütüphane hizmetlerinin tanıtımı açısından çok önemlidir. Ülkemizin coğrafik özelliği göz önüne alındığında “Gezici Kütüphane” halka kütüphane hizmetini ulaştırmada en önemli araçtır. Bu bağlamda Bakanlık, “Gezici Kütüphane” yatırımına daha fazla kaynak ayırmalıdır.

*Kütüphaneler ve Yayınlar Genel Müdürlüğüne bağlı İl Halk Kütüphanelerinde verilen Gezici Kütüphane hizmeti için Hazine ve Maliye Bakanlığınca seyyar görev tazminatı vizesinde “Vize edilen adam/gün sayısı kesinlikle aşılmayacak ve vize edilen adam/gün sayısı üzerinde kesinlikle görevlendirme yapılmayacaktır.” Şeklinde hüküm altına alınan seyyar görev tazminatı söz konusu hizmetin verilmesi için yeterli olmadığından tazminatsız olarak görevlendirmeler yapılmaktadır.

*Yukarıda bahsi geçen kütüphanelerden yaklaşık 280 tanesi müdürlük olarak hizmet vermektedir. Bunların 81 tanesi il halk kütüphaneleri olarak hizmet vermektedir. Yani, bunların büyük bir bölümü müdürlük olmayan fakat herhangi bir müdürlüğe de bağlı olmayan, daha çok kaymakamların yönetimine bırakılmış kütüphanelerdir.

Bahse konu kütüphaneler şekil itibariyle Bakanlığa bağlı olsalar da organik bağları yok denecek kadar azdır. Bu kütüphanelere de müdürlük verilmesi ve ayrıca desteklenmeleri gerekmektedir.

*Bakanlığa ait kütüphane binalarında başka kurumların hizmet vermesi olumsuz bir durumdur. Bu durum hem bürokrasinin hem de halkın gözünde, kütüphane olsa da olur olmasa da olur algısının yerleşmesine neden olmaktadır.

*Kütüphane binaları hem çalışanlara hem de halka cazip gelmemektedir. İç tefrişat uyumsuz ve eski donatım malzemelerinden oluşmaktadır. Ancak son yıllarda yenileme çalışmaları yapılmasına rağmen eksik kalmaktadır. Bu iyileştirme sürecinin artarak sürdürülebilmesi için son derece yetersiz olan bütçe artırılmalıdır.

Milli Kütüphane Başkanlığı,

*Milli kütüphanenin tüzel kişiliğinin kaldırılmasının ardından Kütüphaneler ve Yayınlar Genel Müdürlüğünün Milli Kütüphaneye taşınması ile birlikte Genel Müdürlük personeline çalışma alanları açabilmek için Süreli Yayınlar ve Samsung Dijital okuyucu salonları okuyucuya kapatılmış ve bu salonlar amacı dışında yerleşim ve düzenleme yapılmıştır. Şu anda Kütüphane 250 personelle hizmet vermektedir. Kütüphaneler ve Yayınlar Genel Müdürlüğünden gelen 167 personelle birlikte bu sayı 400 'ü geçmiştir. Kütüphanenin fiziki alt yapısı yeterli olmadığından çalışma alanları yaratabilmek için, matbaa ve cilt hanenin çalışır durumdaki makineleri sökülerek milyonlarca liralık baskı, dizgi makineleri ve milyonlarca ifade edilen tonlarca kâğıt stoklarının bir kısmı Konya Selçuk Üniversitesine bir kısmı Ankara Üniversitesine hibe edilmiştir.

Milli Kütüphanenin diğer kütüphaneler gibi 7/24 açık olması, kütüphanenin amacının dışında kullanılmasına, araştırma yapılmaktan çok halk kütüphaneleri gibi ders çalışma yeri olarak kullanılması, zaten yetersiz olan salonların araştırmacılar için değil de ders çalışanlar tarafından doldurulmasına neden olmaktadır.

Milli Kütüphanenin Dünyadaki Ulusal Kütüphaneler düzeyinde olabilmesi için ivedilikle özerk bir yapıya kavuşturulması ve fiziki koşullarının düzeltilmesi ve bunun için ayrıca bir bütçe oluşturulması gerekmektedir.

Kültür varlıkları;

İstanbul Bölge ve Merkez Laboratuvarı Müdürlüğü 1985 senesinde kurulmuş Ankara, İzmir, Antalya, Erzurum, Diyarbakır, Trabzon, Nevşehir, Gaziantep ve Bursa Restorasyon ve Konservasyon Bölge Laboratuvarı Müdürlükleri ise 30.07.2012 tarih ve 3539 sayılı Bakanlar Kurulu kararıyla kurulmuş olup 2014 yılından itibaren restorasyon ve konservasyon alanında faaliyete başlamışlardır. Ülkemizde müze ve ören yerlerinde bulunan taşınır-taşınmaz kültür varlıklarının restorasyon konservasyon çalışmaları, müzelerde ve yurtiçi/yurt dışındaki geçici sergilerde eserlerin korunması için uygun iklim, depolama ve teşhir ortamlarının araştırılması, tarihi yapıların malzeme ve koruma sorunlarının tespit edilmesi, özgün yapı malzemelerinin analizleri, restorasyon projelerinde doğru müdahale yöntemlerinin oluşturulması için onarım malzemelerinin geliştirilmesi ve eserlerin gelecek kuşaklara sağlıklı biçimde aktarılması amacıyla kuruldukları İCOM Turkey tarafından ifade edilmektedir.

Ancak kuruluş aşamasından itibaren bölge laboratuvarı müdürlükleri bina, ekipman, malzeme, personel eksikliği çekmekte, az sayıdaki uzman ile çok sayıda iş yapılmaya çalışılmaktadır. Diğer yandan laboratuvarların iş sağlığı ve güvenliği açısından gerekli donanıma sahip olmamaları nedeniyle uzman restoratörler arasında kanser, fitik ve astım gibi mesleki hastalıklar yayılmaya başlamıştır.

Fakat İstanbul Laboratuvar dışarıda bırakılarak diğer laboratuvarların tamamı için geçerli olan belli durumlar söz konusudur. Bölge Restorasyon ve Konservasyon Laboratuvarı

Müdürlüklerinin hemen hepsi eski lojman binalarına ya da bina olsun zamanla düzelir nede olsa mantığıyla belirlenmiş alanlara sıkışmış durumdadır. Bu alanlarda personeller için yeterli oturma ve çalışma alanları olmadığı gibi Laboratuvar personellerinin mola zamanlarını değerlendirebilecekleri alanlar dahi mevcut değildir. Yemek yenilecek alanlar, sigara alanları, çay kahve ve benzeri içeceklerin tüketilebileceği alanlar mevcut olmadığından çalışan uzmanlar zorunluluktan kaynaklı biçimde çalışma alanları içerisinde gıda ihtiyaçlarını gidermek durumunda kalmaktadırlar. Laboratuvarlarda yürütülen faaliyetlerin tamamına yakınında insan sağlığına zararlı kimyasallar kullanıldığından buralarda çalışan uzmanların meslek hastalıklarına yakalanma riskleri de söz konusu alanlar yaratılmadığından artış eğilimi göstermek riskini taşımaktadır.

Diğer yandan laboratuvar müdürlüklerinde restoratör, konservatör, heykeltıraş, eski çini onarımları, geleneksel türk el sanatları, duvar süsleme sanatları, arkeolog, kimyager, sanat tarihçi ve benzer meslek gruplarından pek çok uzman restoratör unvanı ile çalıştırılmaktadır. Bu durum laboratuvar uzmanlarının kadrolarının dahi belirlenmemiş olduğunu, restoratör unvanını kimlerin kullanabileceğini anlaşılmaz kılmaktadır. Ayrıca bölge laboratuvar müdürlüklerinin henüz onaylanmış bir yönetmeliği olmadığından laboratuvarların bir kısmı liyakatsiz biçimde müdür yaratmanın bir ayağı haline gelmiş durumdadır. Genel müdürlük tarafından asalet verilmek istenen müdür adayları öncelikleri bölge laboratuvar müdürlüklerinden birine vekil müdür olarak atanmakta ardından burada asalet verilerek istenilen müzeye asil müdür olarak tayin edilmektedir. Buradaki tehlike mesleki olarak kendisini kanıtlayamamış, sadece iktidara yakın insanların bölge laboratuvar müdürlükleri kullanılarak kadrolaşmalarının sağlanmasıdır. Laboratuvar müdürlüklerinin geçerli bir yönetmeliğinin hala yayınlanmamış olmasının ardındaki esas nedenlerden birinin bu ve benzeri biçimde kadrolaşmanın önünü açmak olduğunu düşünmek de pek olasıdır. Elbette bu durum bölge laboratuvar müdürlüklerinde çalışan personelin moral motivasyonunun düşmesine neden olacaktır.

Aynı zamanda laboratuvarlarda çalışan personellerin 4a ve 4b biçiminde iki ayrı kadro ile istihdam ediliyor olmaları sıkıntısı söz konusudur. Uzman personelin büyük kısmının 4b kadrosunda istihdamı bu kadro altında çalışan uzmanların pek çok hakkını da elinden almaktadır. Örneğin 4b kadrosu arazi tazminatı, kıyafet yardımı, tayin hakkı, yıllık izinlerin devretmemesi gibi koşullarda çalışmak zorunda bırakılmaktadır. Ancak laboratuvarların faaliyetlerine bakıldığında arazi işlerinin büyük kısmının 4b kadrosundaki uzmanlar eliyle yürütüldüğü görülmektedir. Bu durumun iş barışını bozacağını öngörmek bir hata olmayacaktır.

Yine bölge laboratuvar müdürlüklerinde yapılan işler nedeniyle mesleki hastalıkların yaygınlaşmasına engel olmak amacıyla 09.06.2016 tarih ve 110098 sayılı bakanlık makamından yayınlanan 'Kültür ve Turizm Bakanlığı Personeline Koruyucu Gıda Verilmesine Dair Yönerge'nin gerekleri bölge laboratuvar müdürlükleri tarafından ödenek olmadığı gerekçesiyle yerine getirilmemektedir. Elbette günlük olarak dağıtılan gıdalarla oluşabilecek meslek

hastalıklarının önüne geçilmesi mümkün olmayacaktır ancak bakanlığın yayınlamış olduğu yönergeye kendi birimlerinin dahi uymuyor olması gerçekliğini göz ardı etmek de mümkün değildir.

Kültür Varlıkları ve Müzeler Genel Müdürlüğüne bağlı Müzeler, Laboratuvarlar ve Koruma Bölge Kurullarında çalışan mimar, mühendis, arkeolog, sanat tarihçi, restoratör vb. kadrolarda çalışan personeller aynı arazi ve şantiyelerde görev almasına rağmen farklı rakamlarda arazi tazminatı almaktadır. Arazi tazminatlarının eşitlenmesi ve toplu sözleşmede bu hakkın verilmesi amacıyla bütçenin buna göre düzenlenmesi gerekmektedir.

Kültür Varlıkları ve Müzeler Genel Müdürlüğüne bağlı Müzeler, Laboratuvarlar ve Koruma Bölge Kurullarında çalışan mimar, mühendis, arkeolog, sanat tarihçi, restoratör vb. kadrolarda çalışan 4b personele arazi tazminatı hakkı verilmesi amacıyla bütçenin istenmesi.

Kültür Bakanlığına bağlı kurumlarda çalışan personelin arazi, şantiye ve laboratuvarlarda çalışmasına rağmen kıyafet yardımı yıllık yaklaşık 90 tl miktarındadır. Kıyafet yardımının tekrar ele alınarak makul bir rakama çıkarılması için bütçe talebinde bulunulması gerekmektedir.

Müzelerde ve Laboratuvarlarda analiz, eser konservasyonu ve restorasyonu çalışmalarını yürüten personellerin iş sağlığı ve güvenliğinin tam sağlanmış olan (havalandırma sistemleri, kazaların ve risklerin en aza indiren teknolojik sistemlerin kurulduğu) yeni binalara taşınması amacıyla bütçenin hazırlanması gerekmektedir.

Teknik personel olarak görev yapan tehlikeli sınıfa giren tüm meslek dallarında 3600 ek gösterge ve iş riski tazminatının verilmesi hususunda bütçenin hazırlanması.

Ülkemizde yaşanan her emekçi bütçeden insani ölçütlerde yaşayabilmesine olanak sağlayacak bir pay alması kadar Kültür Sanat-Sen olarak mücadeleye devam edeceğiz.

Kültür Sanat-Sen/KESK